

ΡΩΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πρώτων άριθμότητες χρόνον
την κλειτην οικουμένην γην των Παρθενόντων.

Χίλια κι' ενηκόντα κι' εξη
κι' δια χίλια Μεγαμπαλιέτη.

Τών δρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εσθίας προς έμέ.
Συνδρομη γιά κάθς χρόνο—δ κ τώ φράγκα είναι μ όνο.
Γιά τά ξένα δμως μέρα—δ έκα φράγκα και' σ τ ό χ έ ρ ι.

Είκοστή του Μαΐου κι' έβδομη,
κι' από πάστρα γγαλλίζουν οι δρόμοι.

Ποητός ενηκόντα και σαράντα τρία,
δυνατό βρωϊδί με φιλοπατρία.

Τού Φωμηρού μας τώ Γραφείον μ' ένα χειμαρρον φδών
'στης Πηγής της Ζερωδόκου μεταφέρθη την δδόν,
πυθναι δρδάσεως μεγάλης πολιτάρχαος σταθμός,
'στην οικίαν' Εμπειρίκου, δεκατέσσαρ' άριθμός.

"Εκτακτος λογοπάλη
του Κόντε και του Ράλλη.

Φ. — 'Αδελφέ μου Περιμίτο, πόσο θλιβομαι πολύ
δοο πάω' στη Βουλή,
γιατί φαίνεται κι' ή σφαίρα
της Βουλής πώς μεταβλήθη,
κι' είναι φάσις καλλιτέρα
'στώ πολιτικά μας ήδη.

Π. — Μά γιά τούτο, Φασουλή,
κι' έγω θλιβομαι πολύ,
και σοσίζω και τά γάτω
μέ τον Κόντε της Κερκόρας,
και μέ τον ρεπουμπλικάνο
και τους άλλους μας φροητήρας.

Φ. — Πώς ήμέρωσαν, εσθήθη,
τά πολιτικά μας ήδη.
Δέν άκούεται κανένας δπως πρώτα σκυλοβρίζων,
τώρ' αντάζει πλήρηος δόξης δ πολιτικούς δρίζων.

"Όλους τους πολιτικούς
τους κυτιές άβροσπείς,
και βρωϊδία δέν άκούε,
και δέν ξέρεις τί νά πής.

'Αλλάξει κι' ή Ρωμηροσύνη,
τώρα' στην άβροσφοσύνη
τόρριε κι' ατίη' σ' άλλθημα,
και δέν είναι κολοκύθια.

Τους πατέρας αντικρόζω
και δην τους άναγνωρίζω.
Μόλις μπαίνεις στή Βουλή
τίποτ' άλλο δέν άκούε
παρά μάτις και μούτις φιλι,
λόγους διαχυτικούς,
και θερμάς φιλοστροφίσεις,
σώ εσ κάνουν νά θρηνηήσεις.

"Όλους τους κυτιάζεις φίλους
'στην Βουλήν των Κοινοτήτων,
κι' έλοι λένε μεταξ' των :
δς φιλήσωμεν άλλήλους.

"Όλοι βάλανε μαζά...
φίλα με νά σέ φιλώ
γιά τού κρτίους τό καλό.

'Πέρασαν τά βρωϊδία
των περασμένων χρόνων,
δέν τρίζουν πιά σανίδια
'στώ κρτάως των σωφρώνων.

Κανυάδες πιά δέν κάνει κανείς γιά τ' άδία του,
μήτε τόν Ράλλη πώνον τ' άπεγαριάτικα του,
μήτε χορδές δεγάνων άκούεις παραχόρδους
κι' όταν τους αντικρόζω θαρρώ πώς βίλετω άόρδους.

Π. — Μά δέν μου λές άλλθημα, βεδ' Φασουλή τιοφούνη,
πού τόση θλίψη πήρες,
πώς διαβόλο' γινήσαν άβροσπείς και τούτοι
του κρτίους οι φροητήρες ;

Φ. — Κι' έγω καλά δέν ξέρω, και γάτω κι' άπορα
πώς άλλαξαν κι' έκείνοι σέ τούτο τόν καιρό.
Είπε μεγάλο δίκιο κι' δ Βασιλιάς νά ή

ἴσους Ἕλληνας τῆς Δόνας πῶς τῶρ ἄναρσι
πραγματικῶς ἐπῆλθε μεγάλη τῶν ἠθῶν,
καὶ μᾶς εἰσάφρον λόγῳ πατέρον ἐβριθῶν.

Ἐίπε μεγάλο δῖνον κ' ἐκείνος ἄλλ' ἀλλάξῃ
κ' ἔμπροσθε Πατρικίους
πῶς ἡ Βουλὴ τοῦ κράτους τοὺς τρόπους τῆς θ' ἀλλάξῃ
τοὺς τόσον ἀνομιελοῦς.

Π. — Καθόλου δὲν μ' ἀρέσει τέτοια μεταβολή,
δὲν ἤθελα ν' ἀλλάξῃ τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ.
Μὲ τὴν ἀβροτύτῃ τῆς ἡ μία κ' ἄλλη σιάνη
μεγάλως μ' ἀπελπίζει κ' ἔξω φρονῶν μὲ κάνει.

Πῶς ἔγινε, καὶ μὲνε, τέτοιο μεγάλο θαῦμα ! ..
κάνεις φρονιὰ δὲν πέρνει,
μῆτε τὸ τόσο καὶ μῆμα
παροξυσμοὺς δὲν φέρνει.

Τοιαύτης εὐγενείας κ' ἀβροτύτης πληθῶρα
μὲ πνίγει τώρα τώρα,
καὶ μὲ τὸν Κόντε σκάνω
καὶ τὸν ρεπουμπλικάνο,
ποῦ βάλθησαν Μυλλόρδους νὰ κάνουνε κ' ἔμας...
τούτους καὶ σὺ μὴν παύης νὰ παραβλαστημῆς.

Φ. — Ἀβροτάτοιν κυτταίεις τὸν νέον καὶ τὸν γέροντα,
καμμὰ βροσιὰ χυδαία...
μὲς' στὴ Βουλὴ πηγαίω ν' ἀκούσω τὰ συμφέροντα
τοῦ κράτους τὰ σπουδαία.

Ἄπορτε ἀπορτε φωνάζω' στὸν Κόντε τὸν Γεωργιάνη
καὶ' στὸν νταῖ τὸν Μήτισο... δὲν βρίζεσθε' λιγὰκι
μ' εὐγένεια καὶ τρόπο
νὰ σώσετε τὸν τόπο ;

Κ' εἶπε τότε, Περιμὴ μου, τὸ Παλλὰκι θυμωμένο
'στὸν Κορρηάτη τὸν ναῦμένο.
'Αἶνε, ρέ, καὶ μὴ μὲ σκάνης,
Αἶνε, ρέ, ποῦ θὰ μὸς κἀνης
τὸν νταῖ καὶ τὸν γκουλέκα...
σὸν καὶ σένα θέλω δέκα.

Πῶς γελῶ μὲ τὸν Κορρηάτη,
σὸν τὸν βλέπω νὰ φορῆ
σακαράκη Στρατηλάτη
καὶ νὰ κἀνη τὸν βαρῶ.

'Αἶνε, ρέ, ποῦ θέλεις τώρα μέν' ἀπ' τὴ Βουλὴ τοῦ κράτους
νὰ μὸς βγάλῃς τοὺς σπαθᾶτους,
καὶ νομίζεις πῶς μ' ἀπὸ
θὰ μᾶς κἀνης καὶ Στρατῶ.

Συμφοραὶς μᾶς ἐτοιμάζεις,
σὲ γκεριμοὺς μᾶς ὀδηγεῖς,
καὶ τὸ Σύνταγμα ρημάζεις
καὶ τὸ καίσαριταιγεῖς.

'Αἶνε, ρέ, καὶ σὺ ποῦ παίζεις ὄλο δυνατὸ Μέσοια,
μὲ πολιτικῶς ἐνέδραις ἐλεγεῖσαι' στὴν Ἐξουσία,

καὶ τῆς πλειοψηφείας ἐγὼ ἔξω πῶς τῆς κάνεις
καὶ μὸς γίνεσαι τσοπάνης.

'Αἶνε, ρέ, ποῦ λές πῶς εἶσαι τὸ Σύντάγματος ὁ Δράκος,
κ' ἔγινε τὸ πρόγραμμα σου κουρελιῶν κουρέλι, ράκος,
κ' εἶδα' στῆς ἐφημερίδας πῶς μαμτούσους κληρονομοῦς
εἰς τὸ θέατρο κομπάρσους μᾶς τὸνδὲ ἴσταιεις κ' ἀπὸτες,
γχαὶ ἔξερες πῶς ἐγὼ δὲν ἀφίνω σὸν καὶ σένα
τῆς βραδερᾶίς μου νὰ περνοῦν δῖχως λόγο' στὰ χαμῆνα.

'Εγὼ δὲν διασεμᾶζω,
δὲν πηγαίω σ' ἑσπερίδα,
ἐγὼ πάντοτε σπουδαίω
πῶς νὰ σώσω τὴν πατρίδα.

'Ομοσ σὺ ποτὲ δὲν βάζεις' λίγη πῆρα' στὴν καρδίᾳ,
πάντ' ἀπλόνης τῆς ἀρίδης,
καὶ πηγαίνεις σ' ἑσπερίδης
καὶ σκοτώνεις τὴ βραδερᾶ.

Πότε πῆς καὶ παίζεις μούσους, ποτὲ μὲς' στῆς ὑπερτάτας
εἶσαι πρῶτος θεατῆς,
καὶ καταχειροκροτεῖς
τῆς Γαλλίδης τῆς ρεμπέτας.

'Ετοὶ σ' ἔχουν μαθημένα,
καὶ ποτὲ γιὰ Ρουμανίαις,
μῆτε γιὰ Μανδονίαις
δὲν φρονιζεις σὸν κ' ἔμῃνα.

'Αἶνε, ρέ, καὶ σὺ Κορρηάτη, ποῦ ζῆνης μὲ νταίλιμα
νὰ μὸς πάρης τὸν ἄερα...
ἐπὶ τίποτα δὲν τῶχεις καὶ μὸνὰ ἑγὼ φιστιχῆ
νὰ μᾶς παίξης ἐδῶ πέρο.

'Εὐὸ θέλεις σὲ σοφᾶ
νύκτα μῆρα ξαπλωμένους
νομοσχέδια σοφᾶ
νὰ φουρνίζεις γιὰ τὸ γένος.

Σὺ ξυπνῆς, ρέ Στρασκέρη,
μὲς' στὸ ντάλα μισομῆρι.
Κ' ἂν καμμὰ φορᾶ πρῶτ'
σὲ σηκώσουν οἱ πατέρες,
οἰκουρα καταρροή
θλῆχης τέσσερης ἡμέραις.

'Εὐὸ θέλεις, μορῶ τζόγχα,
σὲ Παλάτια καὶ Ταυτόγα
νῆσαι τὸ χῆρῶ τοῦ Θρόνου καὶ γλενίζεις του κοιτοσῆτος...
ποῦ σ' ἀφίβουνε τὰ γλέντια νὰ σκεφθῆς καὶ γιὰ τὸ κράτος.

Σὺ περνεῖς ζωὴ καὶ κόνα,
δὲν φορεῖς ποτὲ σακᾶκια,
ντύνεσαι μὲ ρεδιγνότα
καὶ σὲ λένε γυναικάκια.

'Εὐὸ θέλεις, ρέ Κορρηάτη,
νὰ μᾶς πῆς' στὸν Βόσπορο
μὲ φιστιχᾶ, μὲ ραχάκι,
μὲ κολωνθόσπορο.

Μέ το τρώγε, με το πίνε
θλείς ν' αγαυίλ' ή σάνη,
και το κόμμα σου δέν είναι
παρά δόλος, παρά πλάνη.

Είσαι γιά τόν τόπο ξένος, είσαι Κόντες Καρκουραίος
κί' όχι ντόπιος Γναγκαράτος,
και δέν έχεις στό χωριά
μήτε μία κουμπαραιά.

Είσαι ξένος, Τζωρίζη, κί' έργο
σάν και σέ δέν είναι τίποτος...
και ποτέ δέν αγαπηθείς, και ποτέ δέν αγαπάς...
τό χωριά σάν δέν σέ θέλη τί' ρωτιές γιά τόν παπά;

Κί' εσείνος, ποδ το κόμμα του τό' πήρες σέ κοπέλι,
μή τους Έγγλέους έμυνη, σέ Δόντρις άνειράφη,
ή' αιδό σάν' Άγγλος είπας ποιδό συχνά κουρέλι
τό Σύνταγμα τό καθιστάς και τέρβας' στό ράφι.

* Έτσι και σέ δέν σέβεται τό Σύνταγματινά
και καθεμία πρδεις σου τό Σύνταγμ' άνταξέται,
κί' όλα τό νομοσχέδια τό Στρατιωτικά
τά' μάξερεις σάν πονηρός και τέρβερεις' στήν τσίπη,
γιατί' φοβήθηκας μ' αιδά μήν πάρης κουντρουβίλια
και τώρα βγάζεις άλλα.

Μά μή σέ μέλη κί' έννοια σου... δουλειάς θά σοδ σκαρώσω
κί' όλα σου τά προγράμματα θά τά κατασάρωσω,
και σό θά πείσης τοδυμάλιν, και φηού θά σκούξουν έλοι
σκολιηκομυρομηγκότριπα, κί' σόρα Στρατοί και Στόλοι.

Ό Ράλλης τέτοια' μίλησε περίπου, βρε νετέφη,
ποτιν' δ' άπαμειβόμενος δ' Θεοτόκης έφη :

Ποιός είσαι σέ ποδ τσαμπουράς ; ποιός σούδωσε την άδεια
νά βρίζεις και τους ζωντανούς και τους νεκρούς μ' ασθάδεια ;

Πώς γκαρν Σιηόρο μοναχά τόν έαυτό σου' νόμοις
και βρίζεις έλους πάλι ;
τό κόμμα, χρυσομάλλη,
γγαριζομε πός τόνανες και πός τό κληροπάμητες,
κί' έκείνον, έποδ σήμερα κοιμείται μέσ' στό γώμα,
μάδ' μέρα τόν έμουντζώσως μέσα σ' αιδό τό δάμα.

Ψεύθος, δ' Ράλλης' φώναζε, δέν' μουντζώσως τόν γέρο,
κί' δ' Κόντες τοβλε, Περιολή : γί' αιδό μεγάλως χαίρω,
κί' έρχοσε πάλι νά' μιλή
μέ νεύρα κί' έφαρι πολλή.

* Όρδ' Μήτσο, τί σοδ κάνω και μή βρίζεις όλοένα ;
μήπως' σκότωσας κανένα ;
μήπως' φίλησα καμιά
Φρόγια, Τούρκια, κί'ν Ρωμηιά ;

* Όρδ' Μήτσο, τί μέ σκάνεις και χαλές την δεξί μου ;
δέν θυμάσαι ποδ μά' μέρα' ζήτησες νά σέ συνδράμω,
και χωρίς την προθυμία και την έπιστήρηξί μου
παρυσθός σουλουταμέττε θά κουντρουβαλοίσως γάμο ;

Και σέ έξρω και μέ έξερεις... γιατί τόσο μέ βαρείς
κί' όλο μέ κατηγορείς ;

* Όρδ' Μήτσο, δέν θυμάσαι τοδ Κουβέρτονον σου τά χάλια
και τά τότε παραμάλια ;

Τέξερε' στοδ Παρλαμένο και μά κί' άλλη ευνηροφία
πός πολλές σκαίλας είχες γιά την πλειονοφία.

Κι' ἂν ἐγὼ δὲν ἦμιον τέτοιος καὶ σοὺ θῆνα προστασίας
 καὶ δὲν ἔκανα θυσίας,
 κι' ἂν ἐφροντίζα ἰγάκι τὸν ἄερα τοῦ σοῦ πέργω,
 θάβλεπες Ἄρχῃ ποτὲ σου, θάβλεπες ποτὲ Κουβέρω ;

Θυμῶσαι τότε, ἰζόγη μου, πὼς ἤλθες, πὼς μοῦ' ἔμιληες,
 καὶ πὼς μὲ σφικταγκάλασες ; ... μόνο ποῦ δὲν μ' ἐφιληες.
 Καὶ τώρα μοῖς δοχίσαον ἢ πρῶταῖς πρῶταῖς ζῆσταῖς
 ο' ἔησασε καὶ πάλι
 τὰ νευρικά σου, Ράλλη,
 κι' ἀνάβεις σ' ἴλους μας φωτιὰ, ποῦ θέλει πυροβόσταῖς.

Μὰ μήπως δὲν σκυλόβρισες κι' αὐτὸν τὸν Καραπάνο
 καὶ μὲ τὸ παραπάνω ;
 Καὶ τῆς καρῶτας σήμερα τὸ κάζο τὸ ἐξαίνεις
 καὶ τὸν μουσκακόμοιρο ποῦ καλὸ καλὸ τὸν κἀνεις,
 καὶ τώρα χίλια θρῶ καλὰ λέει γι' αὐτὸν τὸ στόμα σου
 γιὰτ' εἶναι μὲ τὸ κόμμα σου.

Κι' ἂν εἶσαι σκόλοψ ἐν σαρκί κι' ἂν μοιγινες σαράκι,
 μὰ μήπως δὲν ἐπιτάστηες καὶ μὲ τὸν Γουναράκη,
 κι' ἔπειτα τὸν παρῆλαβες μὲς' στὸν συνδυασμό ; ...
 μὲ σὲ δὲν' βρῖσκει, ἰζόγη μου, κἀνεις λογαριασμό.

Ποῖος εἶν' ἐδῶ, πουλάκι μου, ποῦ μὰ βροιά δὲν τοῦπες ;
 ποῖος εἶναι, ποῦ δὲν τοῦσους δσα δὲν οὐρουν οὐκοῦπαις ;
 Κι' ἔμένα ξένο μὲ καλεῖς κι' ὀρθῶνεις τὰ μαλλιά...
 κι' ἂν σουλατοῦρνω κἀπποτε μὲσα' στῆ Σπιανάδα
 κι' ἂν' στῆ Γαρίτσα κἀπποτε πηγαίνω γιὰ πουλιά,
 μήπως κι' ἐγὼ δὲν κατοικῶ πρὸ χρόνων' στὴν Ἑλλάδα ;

Τέτοια παρῶτα μοῦ λές καὶ πάντα μὲ δαγκάνεις,
 κι' ὅποταν προσκλήθῃς καὶ σὺ Κυβέργησι νὰ κἀνης,
 σὲ πᾶνον φούρταῖς, ἰζόγη μου, καὶ ψάχνεις γιὰ συντροφῶνος
 καὶ τρέχεις τὰ μεσόνυκτα μὲς' ὄψεῖς λοκάνταις ἴσα,
 κι' ἀπὸ τὸν ἔπνο τοῦς ξυπνᾶς μὲ κτύπους καὶ μὲ ψόφους,
 καὶ βγαίνουν μὲ τὸ σῶβρασο καὶ μὲ τὴν ποκαμία.

"Ετοι δὲν θὰ σοῦ' μιλοῦσα καὶ θὰ σ' ἄβρω νὰ βρῶξῃς
 κι' ὅσο θέλεις νὰ σφυρῶξῃς,
 καὶ σαράμματα νὰ λές
 κι' ἄλλαις τέτοιας ἀπειλαῖς,
 μὰ μ' ἐκείνη σου τῆ γλῶσσα, μὰ ἰζόγη, καὶ τὸν ξένο
 καὶ τὸν Ἀγγλομαθημέο
 ποδορ τῆτοπο σὸ τὸν κἀνεις, χἀνει τὴν ὀπομονή,
 καὶ φιλοτιμείται ντόπος σὸν καὶ σένα νὰ γενῃ.

Τέτοια κι' ὁ Κόντης' ἔμιληες γιὰ τὸν ξανθὸ τὸν κῆριο
 κι' ἔπῃγε τὸ τοιγάρο του νὰ πῆ' στὸ καπινοτήριο,
 κι' ὁ Ράλλης τότε, Περικίτο, τὰ μάλιατα δεινὸς
 τῆς μούντζας μᾶς ἐξήγγος τὸ μέγα γεγονός,
 πὼς κἀποιος τοῦ τῆν ἔστειλε μὲ κόκκινο μελάνι
 κι' ἐκείνος τὴν ἐπέδειξε' στὸν γέρο Ντεληγγάνη
 διὰν πολέμων ἔξαινε παντοῦ παρηγορεῖτο
 κι' ὁ μακαρίτης πόλεμος σφοδρῶς ἐσὺς ἤγειτο.

Τέτοια κι' ἄλλα μᾶς ὠμίλει μετ' ἔξάφνεος πολλῆς
 κι' ὁ Κορρηάτης ξαναμῆκε μὲς' στῆ οἰκία τῆς Βουλῆς,
 κι' εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Ράλλης : σὲ γνωρίζω, μὲ γνωρίζεις,
 κι' ἂν σ' ἐβρῶξω, κι' ἂν μὲ βρῶξῃς,
 κι' ἂν σὲ γλωσσολοιμῶς,

κι' ἂν μὲ γλωσσολοιμῶς,
 ἔξαινε πόσο σ' ἐπιμῶς,
 ἔξρω λόσο μ' ἐπιμῶς.

Τέτοια τοῦπες, Περικίτο, μὲ χαμόγελο' στὰ χεῖλη,
 καὶ' ἐξοθύμασε κι' ὁ Κόντης κι' ἔβρωαν σὸν πρῶτα φίλοι,
 κι' ἔπειτα ποῦ λὲς ὁ Μήτοος ἐφορτάθη τοῦ Δραγοῦμη
 καὶ τὸν ἔκανε τουλοσῆμ.

Ναι, καὶ σένα μὲ τὸ μοῦσι σὲ γνωρίζω κατὰ βάθος,
 ἔξρω πὼς καὶ σὺ γιὰ' μένα τρέφεις μῖσος, τρέφεις πάθος.
 "Ὅργανον ἐνεδρευοῦσῃς κι' ἐμπαθοῦς πολιτικῆς
 ἀπὸ σπῶντα μὲ κινιῆς
 πὼς μετέχω τῆς Τραπέζης τῆς Βιομηχανικῆς,
 μὰ καὶ σὺ ποῦ θὰ μοῦ πᾶς.

**Διαλεκτὸ βρισάει
 Ράλλη καὶ Λεβίδη.**

Καὶ τοῦ Λεβίδη εἰχτήκε καὶ τοῦπες χίλια τόσα,
 μὰ ντόπια ποῦρα φάνηκε καὶ τοῦ Λεβίδ' ἡ γλῶσσα.
 Ἐξρω, τοῦ λέει, κῆριε, πὼς βουλευτῆς ἐβγήκες,
 κι' ὁ Ράλλης τοῦπες : Κόρδορος καὶ φῶλα' σ' ἤψε Μαρκιαῖς.

"Ὁ δὲ Λεβίδης, εῤήτορας ἀλήθεια δυνατὸς,
 τὴν μούντζα μᾶς ἀνέφερε τὴν κλασικὴ κι' αὐτὸς,
 κι' ὁ Ράλλης τοῦπες ψεύδοσαι, κι' ἐκείνος τοῦπες σὺ,
 κι' ἐμάνθαναν ἐπῆρπειαν πατέρας νεοσοσι,
 κι' ὁ Ράλλης ἐξαιτόρησε καὶ πάλιν ἐκνρητῆς
 τὴν μούντζα τὴν ἀξέχαστη, ποῦ τοῦθιν' Ἐρνύς.

Καὶ τὰ τῆς μούντζας ἤκουε καθένας ἐφόρσύνους,
 καὶ τέλος τὸ χρυσὸ μαλλί
 ἐφῶνας' στὸν Νεκολί :
 ἐγὼ μ' ἐγὰ κι' ἐσ' εἶσαι σὺ κι' ἐκείνος εἶν' ἐκείνος.

Κι' ἐσχολιάσθ' ἡ φράσις του κι' ἀπὸ τὰ θεωρεῖα
 κι' ἡ μούντζα δὸς του κι' ἔκανε παντοῦ κνιλοφορέα,
 κι' ἐγὼ γιὰ' λίγο' γύρωσα νὰ δῶ πρὸς τὸ ταβάνι
 καὶ καρφωμένην' στὰ ψῆλι τὴν εἶδα, μπεχιμβάνη,
 καὶ παρεκλιῶσά θερμῶς σ' ἐκείνο καρφωμένη
 παντοτεινὰ νὰ μένη.

Κι' ἀπάνω' στῆς ρητορικῆς ἐκείνης τὴν ἀβύσσητα
 καὶ τὸν πολιτικῶν ἠθῶν τὴν νέαν ἡμερότητα
 καὶ χελιδόγη' μῆπικανε νὰ κῆσινον φραλιᾶς
 κι' ἀπὸ τὸ βῆμα πέρασαν κι' ἄβρωαν κουτισομῆαῖς.

"Ὅμως τώρα, Περικίτο, ποῦ σὲ θέατορ κανένα
 δὲν θὰ μᾶνινον τζαμπατζῆδες καὶ θὰ οὐκοῦνον διμένα,
 ἄλλο θέαμα δὲν μᾶνει δορεᾶν, βρε κνυρελιῆ,
 γιὰ τὸς τόσους τζαμπατζῆδες, παρὰ μόνον ἡ Βουλῆ.
 Πῆγγανε καὶ σὺ λοιπὸν μὲ τῆς μοῦντζας νὰ τρωφῆς
 Π. — "Ελα πᾶμε, τζαμπατζῆ, κι' ἐτοιμάσου νὰ τῆς φᾶς.

Καὶ κἀμῶσαι νομισταῖς,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελαῖς.

'Στὴν Πλατεῖαν Κουμουνοῦόρου Μαριδάνης ὁ μεγάλος
 καλλιτέχνης ἀνδραμῆκος, ποῦ δὲν εἶναι τέτοιος ἄλλος,
 ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει παραστάσεις θναμιαῖς
 μὲ ποικίλους διακόσμους καὶ λαμπρὰς ἐνδυμασίας.
 Καὶ πατεῖ με καὶ πατῶ σὲ θὰ κντιάζῃς τὸν κοσμάκη
 καὶ θὰ τρέβουν κι' ἡ μαριῆς γιὰ' ἂν' δοῦν τὸν Μαριδάκη.